

Arrest

nr. 181 962 van 8 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 januari 2017.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. NEERINCKX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag deels steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name dat ze bij een eventuele terugkeer naar Albanië verzoekers overvallers vreesden en dat ze in het verleden niet door de politie werden geholpen. Verzoekers verklaren daarnaast dat ze als etnisch Griek(se) en orthodox(e) gediscrimineerd werden door de overheid en door moslimextremisten.

De eerste asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 162 879 van 26 februari 2016 omdat er geen enkele aanwijzing is dat de Albanese autoriteiten naar aanleiding van de overval in 2011 niet de gepaste maatregelen hebben genomen en zij onwillig zijn verzoekers bescherming te verlenen en uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal overigens blijkt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen.

Verzoekers leggen de volgende documenten neer ter staving van hun huidige tweede asielaanvraag: een kopie van verzoekers doopakte d.d. 18 september 2000 alsook de enveloppe waarmee deze doopakte vanuit Albanië naar België werd verstuurd; het rapport *The Greek Minority in Albania* waaruit blijkt dat heden de meeste rechten van de Griekse minderheid in Albanië worden gerespecteerd; twee rapporten van de National Association "Northern Epirus 1914" waaruit blijkt dat de rechten van de Grieken in Albanië worden geschonden; een visitekaartje van de Helleense gemeenschap Turnhout-Kempfen; een e-mail van de voorzitter van deze Helleense Federatie gericht aan hun advocaat, d.d. 29 februari 2016, waarin hij bevestigt dat verzoeker orthodox en Griek is; en een artikel van de *Gazet van Antwerpen* d.d. 19 maart 2016 waarin hun dochter P. stelt niet naar Albanië te kunnen terugkeren om politieke en etnische redenen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet gestelde termijn van acht dagen, wijst de Raad er op dat deze termijn een termijn van orde betreft en de vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn worden overschreden. De vraag van verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen wordt dan ook niet ingewilligd.

5. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag werd besloten dat ze over de nodige beschermingsmaatregelen beschikken in Albanië en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hier een ander licht op werpen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen dat ze persoonlijk geen of onafdoende beroep kunnen doen op de autoriteiten in hun land van herkomst. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waarom ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisseren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Zo verzoekers voorhouden dat de doopakte en de verklaring van de voorzitter duidelijk hun Griekse origine aantonen, gaan ze volledig voorbij aan wat dienaangaande in de bestreden beslissingen gemotiveerd staat.

Zo stelt de commissaris-generaal op correcte wijze dat de doopakte hoogstens aantoont dat verzoeker orthodox is; niets meer, en dat de mail van de Helleense Gemeenschap te Turnhout geen enkele objectieve bewijswaarde heeft. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier. Zo gaven verzoekers bij hun eerste asielaanvraag aan dat ze etnische Albanezen waren (gehoor verzoeker 15 september 2015, 2; verklaringen DVZ 24 april 2015, vraag 4d). Dat ze bij hun tweede asielaanvraag beiden plotsklaps beweerden dat ze eigenlijk etnische Grieken zijn, is dan ook manifest ongeloofwaardig.

Daar geen geloof wordt gehecht aan hun beweerde Griekse origine, kan evenmin enig geloof gehecht worden als zouden verzoekers omwille van hun Griekse origine gediscrimineerd worden door extremistische moslims en door de Albanese overheid. Bovendien dient er op te worden gewezen dat verzoekers in het kader van hun vorige asielaanvraag noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal, noch tijdens de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enig gewag gemaakt hebben van enige vorm van discriminatie wegens hun beweerde Griekse origine.

De verwijzing naar de algemene situatie van de Griekse minderheid in Albanië, is te dezen irrelevant daar verzoekers niet aannemelijk maken tot deze minderheid te behoren.

Wat hun orthodoxe geloofsovertuiging betreft, geven verzoekers in hun verzoekschrift zelf aan dat ze omwille hiervan niet worden gevisieerd (verzoekschrift, p. 5).

Het overige betoog van verzoekers doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 december 2016, voeren verzoekende partijen aan dat er geen onderscheid gemaakt werd tussen het element “Grieks” en “orthodox”. Verzoekende partijen wijzen erop dat uit de doopakte hun etnische origine blijkt, en dat hun Griekse etniciteit van doorslaggevend belang is. Zij vervolgen dat uit algemene informatie blijkt dat de rechten van de Griekse minderheid in (onder andere) Noord-Epirus systematisch worden geschonden. Gelet op deze systematische discriminatie kunnen verzoekende partijen niet buigen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Volgens verzoekende partijen is dit essentieel element achterwege gelaten tijdens het onderzoek van hun nieuwe asielaanvraag, zodat de beslissing moet vernietigd worden voor een nieuw onderzoek.

4.2. In de eerste asielaanvraag werd ten aanzien van verzoekende partijen onder andere het volgende gesteld in arrest nr.162 879 van 26 februari 2016: *“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) er geen geloof kan gehecht worden aan hun asielrelaas, (ii) de door hen aangevoerde problemen van louter gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard zijn, en (iii) er interne bescherming voorhanden is.”*

Verzoekende partijen betwisten niet dat zij tijdens hun eerste asielaanvraag met geen woord repten over hun thans voorgehouden Griekse etnische origine, noch dat zij om die reden een gegronde vrees dienen te koesteren van de moslimextremisten en de Albanese autoriteiten.

Voorts heeft de commissaris-generaal op correcte wijze vastgesteld dat de doopakte hoogstens aantoont dat verzoeker orthodox is, niets meer en niets minder. Hieruit blijkt, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, geenszins dat zij van Griekse origine zijn.

De Raad ziet niet in op welke manier geen onderscheid zou zijn gemaakt tussen het element “Grieks” en “orthodox”. In tegendeel. In de bestreden beslissing wordt klaar en duidelijk gesteld dat *“Zelfs al zou er geloof gehecht kunnen worden aan jullie beweerde etnische origine, dan nog hebben u en uw echtgenote, die beiden orthodox zijn, de door jullie ondervonden discriminatie door extremistische moslims en door de Albanese overheid geenszins aannemelijk gemaakt”*, zoals wordt toegelicht. Verzoekende partijen betwisten die toelichtingen niet in het verzoekschrift. In de bestreden beslissing wordt voorts besloten dat *“Aan de door jullie in Albanië geschetste discriminatie omwille van jullie beweerde etnische origine en/of omwille van uw geloofsovertuiging kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht.”* Meer nog, uit de bestreden beslissing blijkt dat de situatie van de Griekse minderheid werd onderzocht en een rapport werd toegevoegd aan het administratief dossier “Greek Minority in

Albania". Verzoekende partijen kunnen dan ook niet stellen in het verzoekschrift dat er geen precieze informatie voorligt met betrekking tot de positie van personen behorende toe de Griekse minderheid. Verzoekende partijen komen ook niet verder dan blote beweringen dat zij systematisch worden gediscrimineerd. Zij geven dienaangaande in het verzoekschrift geen enkele toelichting.

In zoverre verzoekende partijen nog zeer algemeen aanvoeren dat zij behoren tot de Griekse minderheid en slachtoffer zijn van systematische discriminatie, dient tot slot nog te worden opgemerkt dat het behoren tot een bepaalde sociale groep, *in casu* de Griekse minderheid in Albanië, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Gelet op bovenstaande overwegingen, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij louter op basis van zijn geloofsovertuiging en etnische origine in Albanië worden vervolgd. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

5. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS